

Arrest

nr. 97 323 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 oktober 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing.

“Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart- PV nr AN.55.LB.144843/2012 opgesteld door POL ANTWERPEN. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

In uitvoering van artikel 74/11, §1. tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van DRIE JAAR omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene heeft geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr AN.55.LB.144843/2012 . Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België. Reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gerepatrieerd op 18 oktober 2012. Verzoekende partij betwist dit gegeven ter terechtzitting niet. Aangezien de bestreden beslissing werd uitgevoerd, kan de verzoekende partij in principe geen voordeel meer halen uit het door haar ingestelde beroep.

Het belang dat verzoekende partij heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert zodat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft. De bestreden beslissing betreft één beslissing die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van

worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837). *In casu* wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangezien ten eerste in de bestreden beslissing, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, als persoon wordt vermeld: “F. O, geboren te Sousse op (...)1987”; Dat evenwel de namen en de geboortedatum van verzoeker zijn: E.O.F., geboren op (...) 1986. Dat het uiteraard voor zich spreekt dat de namen van een persoon eigen zijn en door deze vermelding onmogelijk blijkt dat de bestreden beslissing effectief bedoeld is voor verzoeker; Dat geenszins, zoals vermeld op het bevel, verzoeker verklaard heeft zo te noemen, nu hij in het bezit is van een paspoort waarop duidelijk zijn naam en voornaam is vermeld, evenals zijn geboortedatum; Dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat geen rekening dient gehouden te worden met een materiële vergissing wat betreft de schrijfwijze van de naam (R.v.St. nr. 40.021, 15 juli 1992 R.A.C.E. 1992, z.p.), doch het in casu handelt omtrent een volstrekt andere naam en andere geboortedatum en er sprake is van mogelijke verwarring omtrent de geadresseerde. Dat van de administratie kan en moet verwacht worden dat zij nazicht verrichten omtrent de te verifiëren identiteit van een persoon, alvorens een dergelijk bevel wordt betekend; Aangezien ten tweede onder “REDEN VAN DE BESLISSING” staat vermeld dat ‘de betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum’; Dat blijkens stuk 2, m.n. kopie van het paspoort van verzoeker, weldegelijk blijkt dat hij over een paspoort beschikt en de voormelde passage dan ook niet correct is; Dat verzoeker immers wel een paspoort bezit, doch zonder geldig visum; Dat om deze reden de motivering van beslissing onjuist is; Aangezien bovendien volstrekt verkeerd wordt gesteld dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; Dat verzoeker geen beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband heeft uitgeoefend; Dat verzoeker bij zijn vriend A. H. langs ging teneinde de winkel van laatstgenoemde te sluiten; Dat de heer A. H., eigenaar van een bakkerij te Hoboken aan de Antwerpsesteenweg 92, immers dringend diende te vertrekken naar Tunesië vermits hij op 02-10-2012 had vernomen dat zijn moeder, dewelke verblijft in Tunesië, was overleden (stuk 3); Dat de heer H. daags nadien dadelijk het vliegtuig heeft genomen naar zijn thuisland om de begrafenis van zijn moeder te regelen; Dat de heer ALI H. een winkelbediende/verkoopster heeft en verzoeker ’s zaterdags enkel de zaak diende af te sluiten om 18.00 uur; Dat omstreeks 18.00 uur de sociale inspectie controle deed en er volstrekt verkeerd vanuit gaat dat verzoeker aldaar tewerkgesteld was; Dat er bijgevolg geen sprake is van enige beroepsbedrijvigheid, doch louter en alleen van een vriendendienst gelet op de uitzonderlijke situatie, m.n. het overlijden van de moeder van de heer ALI H.; Dat als overtuigingsstukken het overlijdensattest van mevrouw H. R. wordt overgemaakt, evenals het bewijs van de vlucht vanwege de heer H. ALI (stuk 4 - 03/10/2012). Aangezien de bestreden beslissing voorts verkeerd stelt dat het risico bestaat dat verzoeker zou onderduiken. Dat het bestuur hierbij echter over het hoofd ziet dat verzoeker weldegelijk een vaste verblijfplaats heeft, m.n. te 2140 Borgerhout, (...).

Dat verzoeker aan te treffen is op het voormelde adres. Dat uit de thans voorliggende motivering dan ook duidelijk blijkt dat bestuur zich niet de moeite heeft getroost nazicht te doen naar de correcte naam van verzoeker en naar het exacte verblijfsadres van verzoeker. Dat indien het Bestuur één en ander zou geverifieerd hebben, zij in alle ernst en redelijkheid nooit een bevel om het grondgebied te verlaten met

inreisverbod zou hebben laten betekenen; Dat verder het manifest onredelijk is dat verzoeker middels het bevel "onmiddellijk" het Rijk zou dienen te verlaten, nu hij reeds meer dan één jaar op Belgisch grondgebied verblijft; Aangezien uit het voorgaande duidelijk blijkt dat de in deze door het bestuur aan de dag gelegde handelswijze kennelijk indruist tegen de door het zorgvuldigheidsbeginsel voorgeschreven vereisten van een behoorlijk bestuur. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur immers de dwingende verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954.). Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt (J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 54.). Dat het in deze voor zich spreekt dat wanneer het bestuur een beslissing in hoofde van verzoeker aflevert waar er verkeerdelijk gesteld wordt wie verzoeker is, ondanks zulks manifest te verifiëren is, dat verzoeker beweerdelijk niet over een verblijfplaats zou beschikken en hij tevens geen beroepsbedrijvigheid uitoefent zoals manifest foutief wordt weerhouden, dit flagrant indruist tegen de geciteerde vereisten van een zorgvuldig overheidsoptreden. Dat de beslissing dd. 06-10-2012 derhalve op onjuiste gegevens is gebaseerd is en zodoende in geen enkel opzicht gestoeld is op een correcte feitenvinding. Dat het bestreden bevel het in het middel aangehaalde beginsel van behoorlijk bestuur schendt."

3.1.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een verkeerde naam en geboortedatum bevat, dat hij wel degelijk over een paspoort beschikt, dat verzoeker zich niet heeft ingelaten met zwartwerk en er enkel de zaak diende af te sluiten om 18.00 uur en tot slot wel degelijk een vaste verblijfplaats heeft.

Omtrent de verkeerdelijk gespelde naam en geboortedatum van verzoeker kan allereerst worden opgemerkt dat verzoeker nochtans voorhoudt belang te hebben bij het ingestelde beroep om reden *"dat verzoeker niet enkel de geadresseerde van de bestreden beslissing is (...)".* Verzoeker spreekt zichzelf tegen en weet wel degelijk dat het *in casu* niet om een volstrekt andere naam en geboortedatum gaat. Verzoeker heeft zich ook op grond van die identiteitsgegevens voorgedaan ten opzichte van de politie. De gemachtigde is terecht uitgegaan van de gegevens die vermeld werden in het administratief verslag vreemdelingencontrole inzake de identiteit van verzoeker, en die zijn vastgesteld aan de hand van de eigen verklaringen van verzoeker. De bestreden beslissing betreft ontegensprekelijk verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt dan ook:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Johan Claeys, administratief assistent, wordt aan de persoon die verklaart zich F. O. te noemen, geboren te Sousse op (...)1987, en welke verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn (...)".

Op grond van de verklaringen van verzoeker zelf kon geen vaste verblijfplaats worden achterhaald. Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook niet dienstig voorhouden dat hij wel over een vaste verblijfplaats zou beschikken, en de bestreden beslissing om die reden zou moeten worden vernietigd.

Verzoeker kan bij zijn verzoekschrift niet dienstig stukken voegen die niet eerder zijn voorgelegd, zoals *in casu* zijn paspoort. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Bovendien geldt dat indien verzoeker zijn paspoort bij zich had en getoond had op de dag van de politiecontrole er geen verwarring zou zijn omtrent de verkeerdelijk gespelde naam en geboortedatum van verzoeker.

Verzoekers onbewezen kritiek dat hij enkel de zaak dienen af te sluiten om 18.00 uur kan niet worden bijgetreden, temeer het administratief verslag vreemdelingencontrole aangeeft dat de actie van de sociale inspectie reeds om 15.37 uur is gebeurd. Verzoekers beschouwingen zijn in strijd met de stukken uit het administratief dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, was het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, gezien de concrete vaststellingen, een beslissing te nemen tot bevel om het grondgebied te verlaten. De

loutere bewering dat verzoeker nu reeds meer dan één jaar op Belgisch grondgebied verblijft -zijnde illegaal- kan niet als dienstig worden beschouwd.

De bestreden beslissing werd niet op kennelijk onredelijke wijze genomen door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken die blijken uit het administratief verslag, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : het motiveringsbeginsel. Aangezien de op de schouders van verweerster rustende beginselen van behoorlijk bestuur verder ook vereisten dat de ingeroepen motieven pertinent zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113.). Dat zulks echter niet opgaat voor de motivering van de bestreden beslissing dd. 06-10-2012. Dat de door het bestuur in deze beslissing ingeroepen motieven namelijk manifest onjuist zijn en de hierboven geciteerde elementen inzake het zorgvuldigheidsbeginsel mutatis mutandis van toepassing zijn op het motiveringsbeginsel; Dat voormelde elementen dan ook integraal aangaande het motiveringsbeginsel; Dat het vooreerst onmiskenbaar zou is dat geboortedatum zijn vermeld op de bestreden paspoort met zijn correcte identiteitsgegevens; Dat het vervolgens niet correct is te stellen dat verzoeker niet over een vaste verblijfplaats in het rijk zou beschikken. Dat verzoeker, zoals reeds uitvoerig betoogd onder punt 1. schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel, immers van bij aanvang van zijn verblijf in België een gekend verblijf heeft gehad. Dat verzoeker aldus weldegelijk:

- Een paspoort heeft
- Geen beroepsbedrijvigheid heeft uitgeoefend
- Een adres heeft waardoor geen risico bestaat op onderduiken;

Dat de redenen zoals aangehaald in het bestreden bevel, te weten dat verzoeker geen houder zou zijn van een paspoort, hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent en er een risico bestaat op onderzoeken, deze beslissing dan ook niet verantwoorden. Dat zulks een schending van het motiveringsbeginsel uitmaakt.”

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ter ondersteuning van de schending van het motiveringsbeginsel betoogt verzoeker dat de redenen zoals aangehaald in het bestreden bevel, te weten dat verzoeker geen houder zou zijn van een paspoort, hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent en er een risico bestaat op onderzoeken, deze beslissing dan ook niet verantwoorden.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Zijn beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de politie en de stukken van het administratief dossier. Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“3. Schending van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen). Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. Dat deze motiveringsplicht verzoeker moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag van de genomen beslissing liggen. Dat de

formele motiveringsplicht onder meer vereist dat in de beslissing zélf de juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R. v. St. 21 mei 1992, 39.433.). Dat de formele motiveringsplicht o.a. eveneens inhoudt dat het bevel wordt betekend aan de juiste persoon en de identiteitsgegevens van deze persoon op correcte wijze worden vermeld, zodoende geen verwarring bestaat en/of kan bestaan; Dat het in casu een volstrekt andere naam is die vermeld wordt op het bevel, zodoende niet met afdoende zekerheid kan vastgesteld worden dat de bestreden beslissing effectief diende gericht te worden aan verzoeker; Dat de beslissing de juridische regels dient aan te geven die door het bestuur werden toegepast. Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van welke concrete juridische regels tot de beslissing aanleiding geven. Dat het aan verzoeker op datum van 06-10-2012 afgeleverde bevel echter niet vermeldt op grond van welke juridische regels zij werd genomen. Dat het bevel als redenen van de geviseerde beslissing namelijk nalaat te specificeren welke concrete wetsbepalingen worden gevisieerd. Dat een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen de materiële en de formele motiveringsplicht. Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd. Dat verder zelfs kan worden gesteld dat, gelet op de verplichting van een duidelijke en precieze motivering, steeds dient te worden verwezen naar de van toepassing zijnde (wets)artikelen. Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is. Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is. Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan deze vereiste, niet in het minst gelet op de verwarring omtrent de geadresseerde persoon en de inhoudende motivering dewelke geenszins correct is. Dat de bestreden beslissing bijgevolg de motiveringsplicht schendt aangezien haar motieven niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de beslissing te schragen.”

3.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat het bevel van 6 oktober 2012 verwarring inhoudt omtrent de geadresseerde persoon en niet vermeldt op grond van welke juridische regels zij werd genomen en nalaat te specificeren welke concrete wetsbepalingen worden gevisieerd.

De gemachtigde heeft zich gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoeker ten aanzien van de politie omtrent zijn identiteitsgegevens. Dit gegeven schendt de formele motiveringsplicht niet.

Op het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod is duidelijk vermeld:

*“Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.
Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:*

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken”

“In uitvoering van artikel 74/11, §1. tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van DRIE JAAR omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.”

De bestreden beslissing bevat dus duidelijk de concrete wetsbepaling op welke grond zij is genomen. De beschouwingen van verzoeker kunnen niet als dienend worden beschouwd.

Het derde middel is niet gegrond.

3.4.1. verzoeker voert een vierde middel aan:

“3. Schending van artikel 8 EVRM : Het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven. Aangezien het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten tenslotte een manifeste bedreiging voor zijn gezinseenheid vormt, nu hij hierdoor gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten, daar waar hij op rechtsgeldige manier aan het economisch verkeer wil deelnemen; Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privé en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien is en nodig is in een democratische samenleving en dit in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dat het geciteerde artikel 8 EVRM rechtstreeks toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt. Dat de aan verzoeker betekende bevel een manifeste bedreiging van zijn privéleven inhoudt, nu hij hierdoor gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten; Dat de beslissing waarbij aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten aldus een onwettige en onevenredige inmenging in het privéleven van verzoeker vormt.”

3.4.2. Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod een manifeste bedreiging voor zijn gezinseenheid vormt, nu hij gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich ten aanzien van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft beroepen op de aanwezigheid in België van een gezin. De gemachtigde heeft dus *in casu* bij het nemen van zijn bestreden beslissing met de thans door verzoeker ingeroepen familiale toestand kennelijk geen rekening kunnen houden.

Wanneer de gemachtigde door een vreemdeling niet werd gevraagd rekening te houden met zijn gezinstoestand, kon hij artikel 8 van het EVRM bijgevolg niet schenden door een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten (RvS nr. 48.801, 26.08.1994, R.A.C.E. 1994, z.p; RvS nr. Al.111, 06.06.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoeker zet niet uiteen waaruit zijn privéleven precies bestaat en hoe hij zijn privéleven geschonden acht.

Opdat een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk zou worden gemaakt, dient verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven aan te tonen, evenals de wijze waarop dit door de bestreden beslissing is geschonden. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beperkt zich tot een summiere en theoretische beschouwing, doch toont hiermee niet aan dat hij een beschermingswaardig privé(- en gezins)leven leidt, en dit door de bestreden beslissing geschonden wordt.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is

het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden privéleven niet elders kan leiden. Hij blijft volkomen in gebreke. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC